

Enregistraments Immemorials St. Louis Blues Louis Armstrong Plays W.C. Handy

Presentar aquí, ara, un tema un tant arxiremenat com el St. Louis Blues, podria semblar feina d'inexpert, o potser de manca de documentació, però, no, sempre hi han les excepcions que confirmen la regla. Aquest St. Louis Blues que el nostre Satchmo va grabar el 1954, no té semblança a cap d'altra, i molt menys la més discreta comparació.

De tota la serie voluminosa d'enregistraments efectuat per el gran mestre de la trompeta de la interpretació vocal Louis Armstrong, tres són els L.P. que superen tot el d'abans i tot el que va venir després: el "Plays Fats", dedicat a Fats Waller (per mi el millor), el "Plays Handy" dedicat al gran poeta William Christopher Handy, i, el "Plays King Oliver" dedicat també a aquest gran músic de la primera època del Jazz.

Tornant al St. Louis Blues, d'una durada de deu minuts, es pot considerar al meu entendre com una de les obres mestres del Jazz. Rodona, però sobre tot que aconsegueix el què dins d'una sala de grabació es tant difícil d'aconseguir: l'atmòsfera de jazz, el swing, i el que és més important: el crescendo ininterromput, per arribar a l'entrada final de Louis Armstrong amb una interpretació de trompeta gairebé indescriptible, amb una força i una esplendor de pavelló que només éll pot fer. Tots els vuit minuts precedents a l'entrada d'en Satchmo, estàn calculats, estudiats, preparats perquè éll apareixi en el moment que l'atmòsfera serà adequada. És una lliçó de tècnica de professionalitat, de comprendre el Jazz, i naturalment de saber-ho jugar després, però també de reunir les condicions físiques necessàries, perquè tot plegat es comuniqui entre sí, i que cada un dels músics que componen el conjunt dels "All Stars" doni

tot el què pot donar de si per raport a l'altra. El St. Louis Blues no és precisament un "Blues" tradicional que compren els dotze compassos repetits incansablement, en la seva estructura compren la part podriem dir-ne central de 16 compassos en tò menor, i després els 12 compassos de blues tradicional. En aquesta interpretació s'observa perfectament aquest canvi de tema. Comença amb una entrada directa, sense introduccions, del propi Louis atacant amb un "punch" ja esgarrifant, repetint per començar el tema, el central, dues vegades, i després dues vegades el tema central, i una final de blues. Tot això amb una atmòsfera formidable, i que secunden Tromy Young al trombó des del principi amb la secció de ritme a càrrec de Billy Kyle al piano, Arvell Shaw al baix, i Barret Deems a la bateria, per integrar-se en l'últim "chorus" l'inimitable Barney Bigard al clarinet. Segueixen després dues parts de "blues", a càrrec de la cantant Velma Middleton, interpretació que sens dubte és la menys important de tota la gravació doncs, al meu entendre aquesta mai ha estat una bona interpretació de "blues", si més no, el propi Satchmo va omplir els espais que queden entre frase i frase, amb la seva meravellosa trompeta. Entra de nou en Louis amb la trompeta fent un "chorus" de "blues" i dos més cantant ell mateix, que no cal pas dir de quina manera se t'emporta, plena de swing. Tot és va couent, l'atmòsfera és molt més caldejada. És ara el clarinet de Barney Bigard que de manera magistral ens toca dos "chorus" de "blues", i després de nou la voluminosa Velma Middleton estableix un "Chorus" també de "blues" amb el propi Louis, i un altra que és en Louis qui l'estableix amb la Velma.

NOVA'S

**Llista de Noces
Avantatjoses condicions per als nuvis**